

sama kaja kašwawad, fui inimesete sugu maa peal elab, siiski on selges' teadaw, et mitme põlwe rahwas wilja itvi töorelt sõi, enne fui neid hakanati wee sees kupertama ja peeneks tampima. Käskitiwid ja leiwategemine siginesid mitu sada aastat iljemine, ja fui viimaks weskit ehitati, siis oli rahwas juba meheealiseks saanud. Esimene weskitegia oli omal kohal meister, kes kunsiliku töö oskas väljaarivata. Kas Tuisulas juba weskit leiti? ei tea mina mite; aga seda ma tean, et esimene weski-ehitaja Tuislaste sugust ei olnud. Kes alati esiwanemate wagu mööda kunnawad, need ei wõi suhugi uut magu ajada. Tuisula rahwas elas igapidi toorel põlwel, kuda kõik muu alguse ilma rahwas. Ei leitud seal nuga, sirpi ega wifikid; ei adra, wanfrit ega rege ehk midagi muud abilist tööriista. Esimese folme leikamise riista asemel tarvitati hambaid ja sõrmi, üks oksonfsline puu täitis adra toimetused, ja kes edasi tahtis minna, pidi seda kas omal jalgil ehk hobuse seljas tallitama. Kõik algmised tööriistad leiti igal maal waga wigalised ja mitmes tükis poolifud, funni neid aega mööda õpiti parandama ja parema korrale seadma. Meelemõistust singiti Looja poolt kõige inimeste sugule walguse kūnnlaks; sieli näaine seda kallist taeiva annet mõuel rahwa sugul rohkem, teistel wähem olema. Rohke waimu annetega önnistatud rahwa sugud saitvad aega mööda teistele foolmeistrifks. Niisugusi wõeraid oli ka kogemata Tuisula juhtunud. Kuspoolt naad senna olid tulnud, kas sealt, kust lewade pääsukedes

ja aned meile tulewad, wai kas sealpoost, kuhu suurem lindude selts edasilähääb? seda ei olnud Tuisulased mite tähelepanud. Aga nemad nimetasid neid wõeraid Walgela rahwaks. Kas esimesed Tuisula tulnud Walgelased igas tükis nii täielikud olnud, kuda Tuisulas iljemine arvati, ja kus nende tegusi otsekui juimalikufs peeti, mis sedagi ei tohtind teisite seada: seda ei tea mina jälle mite ütelda. Mõni aasta sada läks vihawaenus mõõda; siiski olid Tuisulased teadmata mõnda asja Walgelaste käest wõtnud, mis Neil enne seda hoopis teadmata. Aga Walgelased käsid kui pääwalapsed eluteel ühtepuhku edasi ja parandasid oma tööd aega mööda täielikuma joonele: mis Tuisulased ial ei teinud. Mõnda kuida nemad esitsalt oma loodud ja sündind tarkade isa-isade tööd kõige täielikumaks pidasid, nõnda föndisid uemad nüüd ka nende Walgelaste jälgil, kes mõne saea aasta eest senna olid tulnud. Tahtis iljemine üks lahse südamega Walgelane midagi wigalist parandada, siis oli fära sohe lahti. Weel wähem sallisid nemad seda, kui sedagi nende oma sugust midagi tahtis parema korrale seada. — Mõtlemisega ei wütsind Tuisulased ial oma pääd waewata, weel wähem seit katu wöta, mis teised nende tulufs olid wäljamõtelnud.

Tuisula sugu oli jälle mõne saea aasta wanemaks saanud; aga nende elu näitas igapidi nõnda fätkilis, kui oleks üks roomamist löpetanud laps esimest korda hakanud föndima: seal tuli üks Walgela mices, kes tde pärast tuli ei fartrud, ja rumalamatele meeles;